

Vypraveno

dne 26. 8. 14 30.

PŘÍLOHA

Ministr vnitra

Milan Chovanec

Codečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0236r

Toto rozhodnutí nabylo právní moci

dne: 29. 8. 2014

podpis: 27 4. 9. 2014

MVCRP0115HFK

V Praze dne 22-08-2014

Č.j.: MV-64582-6/VS-2014

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal

- Ukrajina, státní občan Ukrajiny, trvale bytem
adresa pro doručování

(dále jen „žadatel“), rozhodnutí odboru všeobecné správy Ministerstva vnitra (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 2.4.2014, č.j.: VS-1799/53/2-2013, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o státním občanství“) vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Žadatel požádal o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“). Správní řízení o žádosti bylo zahájeno dne 29.7.2013. Žadatel je státním občanem Ukrajiny. Na území České republiky se zdržuje od roku 2009 a ke dni 4.7.2012 mu byl povolen trvalý pobyt. Žadatel je ženatý. Manželství uzavřel v roce 2010 se státní občankou České republiky, z manželství se narodila dcera

Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 16.10.2013 podle ustanovení § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu správní řízení o žádosti přerušilo a vyzvalo žadatele, aby se dne 13.11.2013 dostavil na jednání na Ministerstvo vnitra a předložil na něm doklady, které jsou nezbytné k posouzení splnění zákonem stanovených podmínek pro udělení státního občanství České republiky. Podklady v tomto usnesení výslovně specifikovalo. Žadatel byl poučen o tom, že předložení požadovaných podkladů je nezbytné k úplnému a přesnému zjištění skutečného stavu věci ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu. Dále tímto usnesením Ministerstvo vnitra v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informovalo žadatele o zahájení správního řízení

(§ 44 správního řádu). Žadatel byl poučen, že má podle ustanovení § 36 a § 38 správního řádu právo nahlížet do spisu, navrhovat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu správního řízení a vyjádřit ve správním řízení své stanovisko, respektive vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, a to až do doby jeho vydání. Upozornilo ho také na možnost zastavení řízení ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu v případě, že se na jednání nedostaví a potřebné listiny, o jejichž předložení tímto usnesením byl vyzván, nepředloží. Jak vyplývá z protokolu o úkonech provedených za osobní účasti žadatele na jednání na Ministerstvu vnitra dne 13.11.2013, žadatel se vyjádřil ke stanovisku Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 10.7.2013 a ke skutečnosti, že nežije na adrese povoleného trvalého pobytu, aniž by to řádně nahlásil příslušnému pracovišti cizinecké policie. K tomu žadatel uvedl, že jeho manželka si nepřála bydlet na dotčené adrese, a proto žijí na kontaktní adrese žadatele u kamarádů. Zástupce Ministerstva vnitra žadateli sdělil, že s ohledem na skutečnost jeho příliš krátkého povoleného trvalého pobytu, ale i jeho celkového pobytu na území České republiky, bude jeho žádost zamítnuta.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatel splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) až e) zákona o státním občanství a nespĺňuje podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) tohoto zákona, tj. že nemá na území České republiky ke dni podání žádosti po dobu nejméně pěti let povolen trvalý pobyt. Žadatel požádal o její prominutí s tím, že manželka je státní občankou České republiky.

Splnění podmínky zakotvené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství se ve spojení s ustanovením § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), od 1.1.2014 neprokazuje.

Ministerstvo vnitra žádosti nevyhovělo z důvodu nesplnění dotčené podmínky, když neprominulo její splnění ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Ministerstvo vnitra konstatovalo, že prominutí splnění jakékoliv podmínky stanovené zákonem o státním občanství je výjimečné a nikoliv automatické a bez právního nároku. V té souvislosti přihlédlo k samotné délce povoleného trvalého pobytu žadatele v České republice, což ke dni podání žádosti činí 1 rok a 25 dnů. Zohlednilo také skutečnost, že žadatel de facto nikdy nežil a nežije na adrese hlášeného trvalého pobytu a nedoporučující stanovisko Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 10.7.2013.

II.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 2.4.2014, č.j.: VS-1799/53/2-2013, podal žadatel včasný rozklad. Požádal o přezkoumání napadeného rozhodnutí a sdělil, že na udělení státního občanství České republiky má velký zájem a rovněž

předpoklady, které spatřuje v tom, že manželka a dcera jsou českými státními občankami a on po celou dobu svého pobytu na území České republiky byl zaměstnán a odváděl daně. Uvedl také, že nikdy neměl problémy se zákonem, ovládá český, ruský, ukrajinský a anglický jazyk. Studuje na Ekonomické fakultě Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích. Jako hlavní předpoklad pro udělení českého státního občanství uvedl svoji všeobecnou integraci do české společnosti spočívající v tom, že se cítí být rovnoprávným členem české společnosti, má zde rodinu, kamarády a spoustu známých. Plánuje v České republice svoji budoucnost a Česká republika je pro něj domovem. Uvedl, že všechny podmínky pro udělení státního občanství České republiky splňuje s výjimkou podmínky nejméně pětiletého povoleného pobytu na území České republiky ke dni podání žádosti, přesto se domnívá, že jí lze prominout podle zákona o státním občanství z důvodu toho, že manželka je státní občankou České republiky.

III.

O rozkladu rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise ministra vnitra. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Ministr vnitra posoudil zákonnost postupu Ministerstva vnitra jako správního orgánu rozhodujícího v dané věci v I. stupni. Ministr vnitra konstatoval, že postup Ministerstva vnitra byl věcně správný a napadené rozhodnutí je v souladu se zákony.

Při posuzování žádosti ministr vnitra vycházel především z čl. 12 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, z něhož vyplývá, že podmínky nabývání a pozbývání státního občanství České republiky stanoví zákon. Tímto zákonem je zákon o státním občanství. Zákon o státním občanství obsahuje ustanovení, jež upravuje způsob a podmínky, za kterých může, nikoli musí, být cizinci státní občanství České republiky uděleno. V této souvislosti pak Ministerstvo vnitra nejen může, ale i musí posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti, např. otázky plnění povinností vůči České republice, a zejména dodržování právních předpisů. Z těchto skutečností vychází rozhodnutí jak Ministerstva vnitra, tak i ministra vnitra. Znamená to tedy, že ani osobě, která o státní občanství České republiky požádá a stanovené podmínky splní, nemusí být vyhověno. Takovéto rozhodnutí není v rozporu s Evropskou úmluvou o státním občanství (dále jen „Evropská úmluva“), ke které Česká republika přistoupila. Vnitrostátní právní úpravy, podle kterých postupují jiné zúčastněné smluvní státy, rovněž obsahují ustanovení, podle nichž mohou, ale nemusí, osobě žádající o státní občanství vyhovět.

Se závěrem, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok, se ztotožňuje i Ústavní soud České republiky, který ve svém usnesení ze dne 8.3.2000 vydaném pod čj. IV. ÚS 586/99 výslovně uvádí: „... má stát nezadatelné

právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy.“.

Ministr vnitra dále odkazuje na vysvětlující zprávu k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ – NA), kde se uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení posuzována existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje. V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“, je uvedeno, že udělení státního občanství na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství. Je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

V této souvislosti je třeba uvést, že při posuzování prominutí splnění některé z podmínek stanovených pro udělení státního občanství se vychází z předpokladu, že prominutí předmětné podmínky je ze své povahy výjimkou z běžného postupu při udělování státního občanství České republiky. Nelze ji promíjet automaticky. Uvedenou podmínku může, nikoliv musí, Ministerstvo vnitra prominout, na její prominutí však není právní nárok. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení vychází ze skutečností každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 32/2005-51 ze dne 7.6.2006).

IV.

Ministr vnitra rozkladem napadené rozhodnutí přezkoumal z hlediska splnění podmínek zakotvených v ustanovení § 7 zákona o státním občanství. Konstatoval, že žadatel splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) až e) zákona o státním občanství a nesplňuje podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) tohoto zákona, tj. že nemá na území České republiky ke dni podání žádosti po dobu nejméně pěti let povolen trvalý pobyt. Nesplnění této podmínky mu ministr vnitra neprominul. Ministr vnitra vycházel ze skutečnosti, že žadatel měl ke dni podání žádosti povolený trvalý pobyt na území České republiky 1 rok a 25 dnů. Ani celková délka jeho legálního pobytu na území České republiky v té době nedosahovala 5 let. Žadatel získal na území České republiky vízový pobyt nad 90 dnů od 6.4.2009 do 30.9.2009 za účelem zaměstnání.

V té době nebyl v České republice zaměstnán. Od 1.10.2009 získal oprávnění k dlouhodobému pobytu v České republice, a to znovu za účelem zaměstnání. Od tohoto data byl skutečně zaměstnán, postupně u několika firem. Od roku 2012 je zaměstnán u společnosti s.r.o. V mezidobí byl střídavě po několik měsíců registrován na příslušném úřadu práce.

Splnění podmínky zakotvené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství se ve spojení s ustanovením § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), od 1.1.2014 neprokazuje.

Jak vyplývá z protokolu o úkonech provedených za osobní účasti žadatele na jednání na Ministerstvu vnitra dne 13.11.2013, žadatel se vyjádřil ke stanovisku Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 10.7.2013 a ke skutečnosti, že nežije na adrese povoleného trvalého pobytu, aniž by to řádně nahlásil příslušnému pracovišti cizinecké policie. K tomu žadatel uvedl, že jeho manželka si nepřála bydlet na dotčené adrese, a proto žije od roku 2012 na kontaktní adrese žadatele u kamarádů. Sdělil také, že tuto skutečnost hlásil na Cizinecké policii v Českých Budějovicích. Po seznámení se s obsahem dotčeného protokolu žadatel jej doplnil o skutečnost, že je pravdou, že od doby jeho povoleného trvalého pobytu na území České republiky na adrese : nikdy nebydlel, avšak pravidelně na uvedenou adresu docházel (například za účelem vyzvednutí pošty, kontroly bytu). Uvedl také, že kamarádi mu byt na adrese

poskytli pouze pro užívání společně s manželkou a dítětem. Současně uvedl, že v této nebo podobné lokalitě uvažují zakoupit byt. V té souvislosti se Ministerstvo vnitra dopisem ze dne 6.2.2014 obrátilo na odbor azylové a migrační politiky v Českých Budějovicích o doplnění stanoviska ohledně plnění povinnosti ve smyslu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“). K tomu odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra dopisem ze dne 26.2.2014 sdělil, že šetřením a lustrací v evidenci není k žadateli veden záznam o přestupku spáchaném podle zákona č. 326/1999 Sb. Přestože dotčená stanoviska byla negativní, ministr vnitra se domnívá, že oznamovací povinnost ve smyslu ustanovení § 103 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb. žadatelem splněna nebyla.

Z dosavadního průběhu pobytu a života žadatele na území České republiky nelze dovodit, že by mohl být na svých právech jakkoli krácen. Česká republika je členem Evropské unie a vytváří příznivé podmínky pro začlenění cizinců do společnosti. Udělení, respektive neudělení státního občanství České republiky, nemůže být považováno za rozhodující podmínku pro začlenění cizince do české společnosti. Z pohledu mezinárodního práva je zcela nepochybné, že status trvalého pobytu naprosto dostatečným způsobem zajišťuje zcela objektivně adekvátní podmínky pro život cizího státního příslušníka na území jiného státu, v daném případě na území České republiky. V kontextu toho pak na udělení státního

občanství nelze pohlížet jen z hlediska nároku, ke kterému lze nevyhnutelně dospět po uplynutí zákonem stanovené doby trvalého pobytu cizince na území státu, o jehož státní občanství žádá.

Vzhledem k tomu, že z podaného rozkladu nevyplynuly žádné nové, právně významné skutečnosti, které by mohly mít vliv na zrušení napadeného rozhodnutí, ministru vnitra nezbylo než rozhodnout tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, tedy rozklad zamítnout. Ministr vnitra také neprominul splnění dotčené podmínky ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Ministr vnitra konstatoval, že Ministerstvo vnitra vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, přičemž správní uvážení bylo logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

